

Helligtrekongersøndag

Matt. 2.1-12

Gode afslutninger er vigtige. Det gælder i bøger, i film, i relationer. Det gælder også, når vi har været til middag hos vennerne. Der er stil over at forlade selskabet værdigt og ikke hamrende stiv vælte et par borde og vaser inden man bliver hjulpet ind i en ventende taxa med en pose til at kaste op i. Det gælder også om at få en værdig afslutning på sit liv selv om det kan være svært. Hvem af os vil ikke gerne forlade denne verden med stil. Sige tak for alt, bede en bøn til Gud og dø med et smil om læberne. I dag er det Helligtrekonger søndag og julen afsluttes her i Kirke Saaby kirke. I morgen fjerner graverne juletræerne. Julen 2020 er forbi. Og ingen tvivl om at det har været den mærkeligste kirkejul vi nogensinde har haft. Tænk at vi har måtte fejre Jesu fødsel i tomme kirker. Men hellere en mennesketom kirke i en kort periode end en fyldt kirke, hvor folk i løbet af julens gudstjenester, blev smittet med en virus og måske havde måttet afslutte julen syge i deres senge. Julens afslutning i kirken har en tekst om vismændene, der kommer til stalden i Betlehem og tilbeder det nyfødte Jesusbarn. Og bedre tekst kan vi ikke få med os på julens afslutningsdag. Den fortæller os hvad det er vi skal gøre efter julen 2020. Vi skal tilbede Jesus-barnet. Og et helt oplagt sted at tilbede Gud er her i kirken, hvor vi med gudstjenesternes salmer, tekster, prædikener, nadver og dåb viser hvor meget vi skylder

Vorherre. Men også hvor taknemmelige vi er for, at han sørger for at vi har en god afslutning foran os. Efter vores død er Gud der nemlig også med sin kærlighed. Jeg undersøgte forleden hvordan de fire evangelier afsluttes og der er visdom at hente i disse afslutninger.

Markusevangeliet slutter tilsyneladende med at den opstandne Jesus viser sig for disciplene. Men den afslutning er ikke med i de oprindelige græske kilder til evangeliet, sinaiticus og vaticanus. Det originale Markusevangelium fortæller, hvordan kvinderne gik ud påskemorgen til Jesu grav og finder den tom. Og så slutter evangeliet med ordene: De var bange. Ja. Det er vi da også. Jesus er opstået fra de døde. Og alligevel kan vi godt være bange for, hvordan det vil gå i 2021. Vil vi få bugt med corona-pandemien? Vil vores kære være sunde og raske i det nye år? Vil vi selv komme godt gennem de dage og måneder der ligger foran os? Selv med den opstandne Jesus ved vores side, er angst en del af vores tilværelse. Sådan var det også for to af disciplene på vej til landsbyen Emmaus efter Jesus opstandelse. Den opstandne Kristus gik ved siden af dem. Alligevel var de modløse. Det at være kristen er også i perioder at opleve angst og modløshed. Johannesevangeliet slutter med ordene. "Der er også mange andre ting, Jesus har gjort, hvis der skulle skrives om dem en for en, tror jeg ikke, at hele verden kunne rumme de bøger, som så måtte skrives". Det er vise ord på julens afslutningsdag, Helligtrekonger, hvor vi i år er tilbøjelige til at jamre os over, hvor hård 2020 var ved os, hvor mærkelig julen og nytåret blev. Men

Johannesevangeliets afslutning opfordrer os til at lede efter alt det gode Jesus Kristus har gjort for os i 2020. I stedet for at tælle vores forbandelser kan vi tælle vores velsignelser. Og måske kan vores velsignelser slet ikke rummes i millioner af bøger. Mattæusevangeliet slutter af med den såkaldte missionsbefaling. Vi skal omvende alle folkeslag til at tro på Jesus. Og ja. Det skal vi. Det er en befaling fra Gud. Den kristendom vi er glade for, skal vi ikke holde for os selv. 'Vi skal fortælle den videre til ateisterne og muslimerne og alle andre der ikke er kristne. Når noget er stort og smukt for os, hvorfor skulle vi gå stille med det? I Mattæusevangeliets afslutning er der tilmed en linje, der gør alle afslutninger vi kommer ud for i livet mulige er at leve med. Der står: "Se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende". Jesus er med os i døden. Han er med os når kæresten afslutter vores forhold. Han er med os når vi slutter af på arbejdsmarkedet. Han er med i alle vores svære afslutninger. Endelig er der Lukasevangeliets afslutning. Det evangelium slutter med Jesus' himmelfart. Og der er vi tilbage til teksten til Helligtrekonger. For ligesom vismændene tilbad Jesusbarnet, tilbeder disciplene Jesus efter hans himmelfart. Der står: De tilbad ham og fyldt med glæde vendte de tilbage til Jerusalem, og de var hele tiden i templet og lovpriste Gud. Og det må være den afslutning jeg skal have på min prædiken på julens afslutningssøndag. Lad os tilbede Jesus som vismændene og disciplene gjorde. Når vi gør det lægger vi os selv til side og giver Gud plads. Det nye år er hemmelighedsfuldt og ukendt. Vi må

lægge det i Jesus' Kristus' hænder og ikke lade os friste til at tro, at vi kan tæmme det eller beherske det med vores præstationer og bekymringer. Vi skal blot tro fuldt ud på, at han er med alle dage indtil verdens ende. Gud i vold. Amen.

Nytårsdag

Luk.2.21

Hvad skal vi trække med os fra 2020 ind i 2021? I alt fald ikke coronaen. Det har været et rædselsfuldt år, hvad angår pandemien. Vi vil aldrig glemme 2020 for alt det modbydelige året har indeholdt. Mange døde. Mange syge. Masser af frygt og angst og ensomhed blandet med længslen efter at kunne være sammen med sine kære, kysse dem, omfavne, holde dem i hånden. Og for første gang i kirkens historie har vi ikke i kirkerummet kunne fejre to af kristendommens største fester påsken og julen. Og her i aften, nytårsaften, hvor kirken plejer at være fyldt med festklædte mennesker og vi efter gudstjenesten skåler med hinanden for et godt nytår i champagne, er der buldrende tomt for mennesker. Alt det skidt fra det gamle år vil vi ikke trække med os ind i 2021. Det skal være slut med pandemien. Det skal være slut med ikke at kunne røre hinanden. Det skal være slut med at gå med de klamme ansigtsmasker, der får os til at ligne bankrøvere i gamle westernfilm. Det skal være slut med ikke at kunne rejse ud i verden. Vi vil have ouzo i Grækenland. Vi vil gå i basaren i Jerusalem. Vi vil spise pasta i Rom. Vi

vil drikke øl i Polen og cappuccino i Paris og mærke livet bruse omkring os. Den tekst jeg skal prædike over i aften er årets korteste tekst. Og kortheden i teksten kan i sig selv være et udmærket budskab om, at vi i 2021 skal være os bevidst om hvor kort livet. Hold op med at blive sur på kæresten fordi hun eller han ikke skruer låget ordentlig på tandpastatuben. Bagatellernes tid er omme. Hver dag skal vi opleve i dødens perspektiv. Og måske kunne kortheden i teksten i dag også give os et vink med en vognstang om i 2021 ikke at være så lange og grove i spyttet. Lad os tale med forstand og kærlighed og gøre os umage med vores sprog. Lad os skåne vores medmennesker for vores livs ubetydelige detaljer. Facebook er blevet syg. Jeg kender intet sted hvor folk taler grimmere til hinanden. Der er så meget ondskab og grovhed i de kommentarer man læser til diverse opslag. Det hedder facebook fordi man også der skal tale til hinanden som stod man ansigt til ansigt. I det forgangne år har der også været en hed debat om omskærelse. Der står i vores korte nytårstekst at Jesus 8 dage gammel blev omskåret. Og hvem af os kan lide omskærelse? Men det er nu engang jødernes 3000 år gamle indvielsesritual til jødedommen. Vi laver skønhedsoperationer på vores børn. Vi retter deres tænder op. Vi opererer eventuelle flap ører væk. I USA omskæres masser af drengebørn af hygiejniske grunde. Selv om vi kristne ikke bryder os det mindste om omskærelse, skal det være jødernes religiøse ret her i Danmark. Religion er ikke demokratisk. Vi stemmer ikke i kirken om der er et flertal for at Jesus opstod fra de

døde. Ligesom præsident Trump ikke vil anerkende det amerikanske valgresultat, vil vi ikke i kirken anerkende demokrati hvad angår vores dogmer om Kristus. Folketinget kan ikke afgøre om Gud blev menneske i Jesus eller ej. Og sådan er det også med jøderne forhold til omskærelse. Vi vil ikke i 2021 trække den politiske korrekthed ind fra det gamle år. Vi vil have et år, hvor vi prøver at gøre op med vores tendens til at lade os styre af, hvad der er korrekt at sige og hvad der ikke må siges. Den korte tekst her nytårsaften er faktisk en juletekst. Dagen i dag hed førhen oktavadagen. Ottende dagen efter Jesus fødsel. Og når teksten er blevet placeret på årets første dag – i vores tilfælde – årets sidste dag, er det for at fortælle os hvad vi skal trække ind i år 2021. Ikke en pandemi. Ikke forestillingen om at vi er udødelige. Ikke det grove sprog fra Facebook. Ikke den politiske korrekthed som har domineret 2020. Det vi skal trække med os ind i 2021 er Jesus fødsel. Det vil gøre det nye år til et uforglemmeligt år når vi tager til os at Gud er kommet til os i Jesus. Det er gennem ham vi kan lære at leve et smukt og frygtløs liv. Det igennem ham vi kan få en ide om at tale respektfuldt til hinanden. Det er gennem ham vi kan få inspiration til at tænke så stort, at vi ikke begrænser vores univers til kun at være jorden. Men også inkluderer evigheden, Gudsriget, himmeriget. Kære menighed! Jer der ude bag skærmene. Tak for det gamle år. Træk det bedste ud fra 2020 og lad resten ligge. Må lykke og velsignelse være med jer i 2021. Må glæde og sundhed fylde jeres hjem i det nye år. Og må vi i 2021 fysisk kunne fejre

både påske, pinse og jul her i vores smukke kirke. Godt nytår og Gud i vold. Amen.

Julesøndag

Luk 2.25-40

I alle de år jeg har været præst, og det er godt nok mange år, har jeg altid brugt denne søndag til at hylde vore gamle. Det er der en grund til. Simeon og Anna som vi møder i evangeliet er nogle ældre mennesker, der kan se det nye og underfulde i Jesus. Deres hud er rynket. Men det er deres ånd ikke. De er i stand til at se verdens frelser i det lille Jesusbarn, der kommer til templet for at blive omskåret. Det der kendetegner Simeon og Anna er deres evne til at acceptere forvandlinger. Ligesom et barn har de et åbent sind. De foregriber Jesu ord om, at den, der ikke modtager Guds rige ligesom et lille barn, kommer slet ikke ind i det. Og så har de det helt sikkert også godt med deres alderdom. De har accepteret, at man forvandler sig med alderen. Men de har også blik for, at i Jesus kan livet forvandle sig. Alt skal ikke fortsætte som det har været. Med Jesus er der kommet noget totalt nyt til verdenen. Vi lever i en hysterisk ungdomsfikseret tid, hvor en gammel ikke længere er en gammel. Men en ung, der er blevet ældre. I 40 års alderen begynder de unge at blive gamle og i 50 års alderen begynder de gamles ungdom. Vi kunne lære meget af Salmernes Bog i Det gamle Testamente, hvor der står: "Lær os at holde tal på vore dage,

så får vi visdom i hjertet". Det er som om livet, det sjove, det vigtige alt sammen er knyttet til ungdommen. Når vi er så fikseret på ungdommen må det skyldes, at vi ikke kan acceptere, at vi ændrer os, forvandler os. Om kort tid ansætter vi i vore sogne en sognemedhjælper med fokus på børne- og ungdomsarbejdet. Det gør man rigtig mange steder i landet. Endnu er der ingen kirker der spekulerer i, at ansætte sognemedhjælpere med fokus på de gamle. Det hører med til kunsten at blive ældre, at man skal give slip, ligesom træerne slipper løvet som daler til jorden, så det kan danne grobund for nyt liv. Men at give slip er ikke bare at give slip på sin ungdom, sit arbejde, det man engang kunne og i sidste ende sit liv. At give slip handler også om at give slip på sin vanetænkning og ville se, at der måske er andet end det man regnede med, der kan tilføre en selv og verden mere liv. Det opdagede Simeon og Anna. De to gamle. De gav slip på deres forestillinger om Gud og så Gud i det lille barn som Maria og Josef kom til templet med. De var ikke bange for nye ting. Og sådan er det. Hvis man er bange for nye ting er man gammel ligegyldigt om man ikke er fyldt 30 år. Simeon og Anna mærkede i Jesu nærhed Guds forfriskende ånd, der fornyer alting og hindrer de mennesker, der er åben for denne ånd, i at blive åndeligt forstokket. Og hvad er det så, der er så fantastisk ved det barn der kom til verden julenat? De fleste mennesker lever første halvdel af deres liv på en måde, som vanskeliggør den anden halvdel. Hvis man i første halvdel af livet kun har lagt vægt på ydre ting, nemlig at tjene penge,

arbejde og bygge hus, vil man få det svært i anden halvdel af livet, når alt det, der hidtil har fyldt i ens tilværelse, falder bort. Jesus kommer til os med et budskab om at inddrage det åndelige, det spirituelle, det evige. Der er andet i livet end at tjene penge, arbejde, bygge huse og holde sig ung. Fordyber vi os i ham bliver vi rige. Men ikke kun det. Vi får også en meget bedre alderdom, fordi vi har øvet os på den tid, hvor vi ikke kan tjene penge, arbejde, bygge huse og være unge. Dertil kommer endnu en ting. Det barn der kom til verden vil have os til at leve. Vi skal have det sjovt uden det går ud over vore medmennesker. Vi skal være dristige og turde løbe chancer. Vi skal tage livets foranderlighed til os, der også indebærer modet til at være gammel. Vi har nogle køkkenredskaber som vi kalder slip let. Slip let stegepander. Slip let æbleskivepander. Pointen med redskaberne er at maden ikke hænger fast i dem. Slip let bør ikke reserveres udelukkende til køkkenet. Vi skal øve os i at slippe let som panden let slipper maden og som træet let slipper sit løv. Vi skal turde slippe ungdommen, når den er forbi, vi skal turde slippe vort arbejde og når tiden er inden skal vi også have modet til at slippe livet. Men mest af alt skal vi lære kunsten at slippe vore fordomme, fastlåste meninger, vanetænkning, ateistiske tilbøjeligheder, vor googlebuddisme, hvor vi kun snupper det fra religionerne som er overkommeligt og nemt for os. Er vi gode til at slippe, vil vi også, ligesom gamle Simeon og Anna, kunne tage i mod Jesusbarnet og af det barn få mod til at leve livet. Alderdom er ikke

rynker. Alderdom er når man mister evnen til at blive begejstret – bl.a. over livets foranderlighed. Gud i vold. Amen.